

לפניו והזיקה לו, התעקמו פיו ועיניו, וידיו התעקמו ולא יכל לדבר. ובאתי למערת המצרעים של סרוניא אולי ילמדו אותי דבר של רפואה.

אמר לו רבי יהודה, ובאותו הפית האם ידעת מקדם לכן אם נזוק בו איש אחר? אמר לו, ידעתי, שהרי מפמה ימים נזוק בו איש אחד, והיו אומרים שהיה חולה, ומתם אומרים שרוח של הפית, ואחר כך נכנסו בו כמה אנשים ולא נזקו. אמרו, זהו שאומרים החברים, אוי לאותם שעוברים על דבריהם.

פתח רבי יהודה ואמר, (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק, שהרי בכל מקום שנמצא בו צדק, כל הרוחות וכל מזיקי העולם בורחים ממנו, ולא נמצאים לפניו. ועם כל זה, מי שמקדים ונוטל המקום, אוהז בו. אמר לו רבי חזקיה, אם כך, שקול השם הקדוש כרוח הטמאה?

אמר לו, לא כך, אלא השם הקדוש לא שורה במקום טמא, ומשום כך, אם השם הקדוש נוטל המקום מקדם לכן, כל הרוחות וכל מזיקי העולם לא יכולים להראות בו, כל שפן לקרב עמו. אם רוח טמאה קודם ונוטל את המקום - השם הקדוש לא שורה בו, שהרי אינו מקומו. ובשהיה יורד נגע צרעת, היה מטהר את המקום, ומוציא את רוח הטמאה ממקומו, ואחר כך מנתצים את הפית, האבנים והעצים והכל, ובונה אותו במקדם, בצד הקדוש בצדק, שפזכיר את השם הקדוש ומשרה עליו קדשה, ועם כל זה בעפר אחר, וירחיק את הפית ממקומו, מהיסוד הראשון שני טפחים.

יומא חד עאל ברי לביתא לאהדרא מלין, אעבר חד רוחא קמיה, ונזיק ליה, אעקם פומיה ועינוי, וידוי אתעקמו, ולא יכיל למללא. ואתינא לגבי מערתא דסגירו דסרוניא דלמא ילפון לי מלה דאסוותא.

אמר ליה רבי יהודה, ובההוא (דף נ"א ע"ב) ביתא ידעת מן קדמת דנא, דאתנזק ביה בר נש אחרא. אמר ליה ידענא, דהא מפמה יומין אתנזק ביה חד בר נש, והווי אמרי דמרעא הוה, ומנייהו אמרי דרוחא דביתא, ולבתר עאלו ביה כמה בני נשא, ולא אתנזקו. אמרו, היינו דאמרי חבריאי, ווי לאינון דעברין על מלייהו.

פתח רבי יהודה ואמר, (ירמיה כב) הוי בונה ביתו בלא צדק, דהא בכל אתר דאשתכח ביה צדק, כל רוחין וכל מזיקי עלמא ערקי מניה, ולא משתכחי קמיה. ועם כל דא, מאן דאקדים ונטיל אתר, אחיד ביה. אמר ליה רבי חזקיה, אי הכי שקיל שמא קדישא כרוח מסאבא. אמר ליה, לאו הכי, אלא שמא קדישא לא שריא באתר מסאבא, ובגין כך, אי שמא קדישא נטיל אתר מקדמת דנא, כל רוחין וכל מזיקין דעלמא לא יכלין לאתחזאה ביה, כל שפן לקרבא בהדיה. אי רוח מסאבא קדים, נטיל אתר. שמא קדישא לא שריא ביה, דהא לאו אתריה.

וכד הוה נחית נגע צרעת, הוה מדפי אתרא, ואפיק לרוח מסאבא מאתריה, ולבתר מנתצי ביתא, אבנין ואעין וכלא, ובני לה כמלקדמין, בסטר קדישא בצדק, דדכיר ליה לשמא קדישא, ולשרי עליה קדשה, ועם כל דא בעפרא אחרא, וירחיק ביתא מאתריה, מיסודא קדמאה תרי טפחים.

עבשו שלא נראה ולא יורד מי שמתגרה באותה רוח טמאה להוציאה ממקומו, מה פקנתו? אם יכול לצאת מן הבית הזה - יפה, ואם לא - יבנה אותו כמקדם באבנים אחרות, ועצים והכל. ויוציא וירחיק אותו מהמקום הראשון, ויבנה אותו על השם הקדוש.

ועם כל זה לא יוצאת אותה הרוח מן המקום הראשון, משום שקדשה לא שורה על מקום טמא. אמר רבי יצחק, למה לו לטרח על זה? בזמן הזה כתוב, (קהלת א) מענות לא יוכל לתקון וגו'. מיום שנחרב בית המקדש לא נמצאה רפואה בעולם, משום כף צריך אדם להזהר, כף שיהיה שמור.

אמרו, גלף עם האיש הזה ונראה. אמר רבי יצחק, אסור לנו. אם היה הולך לאיש גדול ירא חטא, כמו נעמן לאלישע, גלף אחריו. עבשו שהוא הולך לרחוקי העולם, רחוקי התורה, מגעלים מן הכל, אסור לנו להראות לפניהם. ברוך הרחמן שהציל אותנו מהם. והאיש הזה אסור לו. אמר רבי יהודה, והרי שנינו, ככל מתרפאים חוץ מעצי אשרה וכו'. אמר לו, וזהו עבודה זרה, ולא עוד, אלא שהרי כתוב, (דברים יח) לא ימצא כף בנו ובתו באש וגו'. הלכו לדרבם.

הלך אותו האיש למערה ההיא, הוא ובנו, שם אותו במערה. עד שיצא אביו לקשר את חמורו, יצא קיטור של אש והכה אותו בראשו והרג אותו. בינתיים נכנס אביו ומצא אותו מת. לקח אותו ואת חמורו והלך לו. ומצא אחר יום אחד את רבי יצחק ואת רבי

יהודה, ורבי חזקיה, ויהו אולי. בכה קמיהו, וסח לון עובדא. אמר רבי

השתא דלא אתחזי, ולא נחית מאן דמקטרג ביה בההוא רוח מסאבא, לאפקא ליה מאתריה, מאי תקנתיה. אי יכיל לנפקא מהאי ביתא שפיר. ואי לאו יבנה ליה כמלקדמין, באבנין אחרנין, ואעין וכלא, ויפיק וירחיק ליה מאתר קדמאה, ויבני ליה על שמא קדישא.

ועם כל דא, לא נפיק ההוא רוחא מן אתר קדמאה, בגין דקדושה לא שריא על אתר מסאבא. אמר רבי יצחק למה ליה לאטרחא כולי האי, בזמנא דא פתיב, (קהלת א) מענות לא יוכל לתקון וגו'. מיומא דאתחרב בי מקדשא, לא אשתכח אסוותא בעלמא, בגיני כף בעי בר נש לאזדהרא, פי היכי דלהוי נטיר.

אמרי נזיל בהדי האי בר נש ונחמי. אמר רבי יצחק, אסיר לן. אי הוה אזיל לגבי גברא רבא דחיל חטאה, כגון נעמן לגבי אלישע, נזיל אבתריה. השתא דאיהו אזיל לגבי רחיקי עלמא, רחיקי אורייתא, געלי מפלא, אסיר לן לאתחזאה קמיהו. בריך רחמנא די שזיב לן מנייהו. והאי בר נש אסיר ליה. אמר רבי יהודה, והא תנינן ככל מתרפאין, חוץ מעצי אשרה וכו'. אמר ליה, ודא עבודה זרה איהו, ולא עוד, אלא דהא פתיב (דברים יח) לא ימצא כף מעביר בנו ובתו באש וגו'. אזלו לארחיהו.

אזל ההוא בר נש לההיא מערתא, הוא ובריה, שרי ליה במערתא. עד דנפק אבוי לקטרא לחמריה, נפק קיטורא דאשא, ומחא ליה ברישא, וקטליה. אדהכי עאל אבוי, ואשפחיה מית. נטל ליה ולחמריה, ואזל ליה. ואשפח להו לבתר יומא חד, לרבי יצחק, ולרבי יהודה, ורבי חזקיה, ויהו אולי. בכה קמיהו,

יִצְחָק, וְלֹא זְמַנִּין סְגִיאִין אַמִּינָא לָךְ, דְּאָסִיר לְמִיָּהוּ תַמָּן. בְּרִיךְ רַחֲמָנָא, (דניאל ד) דִּי כָּל מַעֲבָדוּהִי קְשׁוּט, וְאַרְחֻתִּיה דִּין. וְזַפְאִין אִינוּן צְדִיקָיִיא, דְּאִזְלִין בְּאַרְח קְשׁוּט, בְּעֵלְמָא דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי, וְעֲלִיָּיהוּ כְּתִיב, (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים פְּאוּר נְגַה וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכָל עוֹבְדוֹי דְּבַר נֶשׁ, לְבַעֵי לִיה דְּלַהּוּן פְּלֵהוּ לְשָׁמָא קְדִישָׁא. מָאִי לְשָׁמָא קְדִישָׁא. לְאַדְפְּרָא בְּפוּמִיה שְׁמָא קְדִישָׁא עַל כָּל מָה דְּאִיהוּ עֲבִיד, דְּכֹלְא הוּא לְפוּלְחָנִיה, וְלֹא יִשְׁרֵי עֲלוֹי סְטָרָא אַחְרָא. בְּגִין דְּאִיהוּ זְמִין תְּדִירָא לְגַבֵּי בְּנֵי נֶשׁא, וְיִכִּיל לְאַשְׁרָאָה עַל הַהוּא עֲבִידְתָּא. וְעַל דָּא, הַשְׁתִּי אוּ הַעֲרַב הָוָה אֶסְתָּאב, וְשִׁרְיָא (דף נ"ב ע"א) עֲלִיה רִיחַ מִסְּאָבָא. וּמָה בְּהַאי כְּךָ, מָאֵן דְּפִקִּיד מְלוֹי לְסְטָרָא אַחְרָא דְלֹא אֶצְטְרִיךְ, עַל אַחַת כְּמָה וּכְמָה. וּבְגִין כְּךָ כְּתִיב (דברים כג) וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָוָה אֲזִיל לְמַחְמֵי לְאַבּוּי (ס"א לחמיו) וְהָוָה עֲמִיה רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא נִימָא מְלִין דְּאוּרִייתָא וְנִזִּיל. פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (בראשית יב) אֲמַרִי נָא אַחֲתִי אֶתְּ, הַאי קָרָא קְשִׁיא. וְכִי אֲבָרְהָם דְּאִיהוּ דְּחִיל חֲטָאָה, רְחִימוּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, הָוָה אָמַר הָכִי עַל אַתְתִּיה, בְּגִין דִּיוֹטְבִין לִיה. אֶלְא אֲבָרְהָם, אַף עַל גַּב דְּהָוָה דְּחִיל חֲטָאָה, לָא סְמִיךְ עַל זְכוּתָא דִּילִיה, וְלֹא בְּעָא מִן קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַפְקָא זְכוּתִיה, אֶלְא עַל זְכוּתָא דְאַתְתִּיה, דִּירְוּחַ בְּגִינָה מְמוּנָא דְשָׁאָר עַמִּין, דְּהָא מְמוּנָא בְּאַתְתִּיה זְכִי לִיה בַּר נֶשׁ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (משלי יט) בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת וּמִיָּי אִשָּׁה מִשְׁפָּלַת. מָאֵן דְּזְכִי בְּאִשָּׁה מִשְׁפָּלַת, זוֹכָה אִשָּׁה מִשְׁפָּלַת. מִי שְׁזוֹכָה בְּאִשָּׁה מִשְׁפָּלַת, זוֹכָה בְּכָל. וְכְּתוּב,

יְהוּדָה וְאַת רַבִּי חֲזַקְיָה שְׁהִיו הוֹלְכִים. בְּכָה לְפָנֵיהֶם, וְסִפֵּר לָהֶם אֶת הַמַּעֲשֶׂה. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, וְהָאֵם לֹא אֲמַרְתִּי לָךְ פְּעָמִים רַבּוֹת שְׁאָסוּר לְלַכֵּת לְשֵׁם? בְּרוּךְ הַרְחֵמֵן שְׁכָל מַעֲשֵׂיו אֱמֶת, וּדְרָכָיו אֱמֶת. אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שְׁהוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ הָאֱמֶת בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְעֲלֵיהֶם כְּתוּב (משלי ד) וְאַרְח צְדִיקִים פְּאוּר נְגַה וְגו'.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, בְּכָל מַעֲשֵׂי הָאָדָם צְרִיךְ שְׁפָלֵם יְהִיו לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ. מָה זֶה לְשֵׁם הַקְּדוּשׁ? לְהַזְכִּיר בְּפִיו אֶת הַשֵּׁם הַקְּדוּשׁ עַל כָּל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה שֶׁהַכֹּל הוּא לְעַבְדוּתוֹ, וְלֹא יִשְׁרָה עָלָיו הַצַּד הָאֲחֵר, מִשּׁוּם שֶׁהוּא תְּמִיד מְזַמֵּן לְבְנֵי הָאָדָם וְיָכוֹל לְשַׁרְוֹת עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֶׂה. וְעַל כֵּן, הַשְׁתִּי אוּ הַעֲרַב הִיָּה נְטִמָּא, וְשׁוּרָה עָלָיו רִיחַ טְמֵאָה. וּמָה בְּזֶה כְּךָ - מִי שְׁמַפְקִיד דְּכָרְיו לְצַד הָאֲחֵר שְׁלֹא צְרִיךְ עַל אַחַת כְּמָה וְכְמָה. וּמִשּׁוּם כְּךָ כְּתוּב, (דברים כב) וְנִשְׁמַרְתָּ מִכָּל דְּבַר רָע.

רַבִּי אֶלְעָזָר הָיָה הוֹלֵךְ לְרֵאוֹת אֶת אַבּוּי (חמיו), וְהָיָה עִמּוֹ רַבִּי אַבָּא. אָמַר רַבִּי אַבָּא, נֹאמַר דְּבָרֵי תוֹרָה וְנִלְךְ. פְּתַח רַבִּי אֶלְעָזָר וְאָמַר, (בראשית יב) אֲמַרִי נָא אַחֲתִי אֶתְּ. הַפְּסוּק הַזֶּה קָשָׁה, וְכִי אֲבָרְהָם שֶׁהוּא יָרָא חֲטָא, אֶהוּבּוּ שֶׁל הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, הִיָּה אוֹמֵר כְּךָ עַל אִשְׁתּוֹ פְּדִי שְׂיִיטִיבּוּ לוֹ? אֶלְא אֲבָרְהָם, אַף עַל גַּב שֶׁהִיָּה יָרָא חֲטָא, לֹא סְמִיךְ עַל זְכוּתוֹ, וְלֹא רָצָה מִהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא מִזְכוּתוֹ, אֶלְא עַל זְכוּת אִשְׁתּוֹ, שְׁיָרוּיחַ בְּשִׁבְלָה מְמוֹן שֶׁל שָׂאָר הָעַמִּים, שֶׁהָרִי הַמְּמוֹן זוֹכָה לוֹ הָאָדָם בְּאִשְׁתּוֹ. זֶהוּ שְׁכַתוּב (משלי ט) בֵּית וְהוֹן נִחְלַת אָבוֹת וּמִה' (שם לא) כְּטַח בַּה לֵב בְּעֵלָה וְשָׁלַל

בכלֵּא. וכתִּיב, (משלי לא) כָּטַח בַּה לֵב בַּעֲלֵה וְשָׁלַל
לא יִחְסֹר.

ואֲבָרְהֶם הָיָה אֲזִיל בְּגִינָה, לְמִיכַל שְׁלָלָא
מִשָּׂאָר עֲמִין, וְסָמִיךְ עַל זְכוּתָא
דִּילָהּ, דְּלֵא יִכְלוּן לְאַעְנִשָּׂא לִיה, וְלִחְיִיבָא בַּה.
וּבְגִינֵי כַּךְ לֹא יִהִיב מְדֵי לְמִימַר אַחְתֵּי הִיא.
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְחָמָא חַד מְלֶאכְאָא אֲזִיל קָמָה,
וְאָמַר לִיה לְאַבְרָהָם, לֹא תִדְחַל מִנָּה, קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא שְׂדֵר לִי, לְאַפְקָא לָהּ מְמוֹנָא דְשָׂאָר
עֲמִין, וְלִנְטָרָא לָהּ מִכְּלָא. וּכְדִין לֹא דְחִיל
אַבְרָהָם מְאִתְתִּיה, אֲלֵא מִנָּה, דְּלֵא חָמָא עֲמִיה
מְלֶאכְאָא, אֲלֵא עֲמָה. אָמַר הָא הִיא מִתְנַטְרָא,
וְאִנָּא לֹא נְטִירְנָא. וּבְגִינֵי כַּךְ אָמַר, אֲמַרִי נָא
אַחְתֵּי אֶתְּ וְגו'.

יִיטֵב לִי, יִיטִיבוּ לִי מִיבְעֵי לִיה, דְּכִתְיִב וְהִיָּה
כִּי יִרְאוּ אֶתְךָ הַמְצָרִים וְאָמְרוּ אֲשֶׁתּוֹ זֹאת,
וְעַל דָּא יִיטִיבוּ לִי מִיבְעֵי לִיה. אֲלֵא יִיטֵב לִי,
דָּא דְאֲזִיל קָמָה. יִיטֵב לִי בְּהֵאֵי עֲלֵמָא קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּמִמוֹנָא. וְחִיָּתָה נִפְשֵׁי בְּהֵאֵי עֲלֵמָא
בְּגִלְלָהּ, דְּלֵא תִסְטֵי מִן אֹרְחָא דְקִשׁוּט, דָּאֵי
אַזְכִּי בְּגִינָה בְּמִמוֹנָא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, וְתִסְטֵי אֲנִתָּ
בְּאֹרְחָא, הָא מִיתָא זְמִינָא בְּהֵאֵי עֲלֵמָא, אֲלֵא
תִסְתַּמַּר, דְּתַחֵי נִפְשֵׁי בְּהֵאֵי עֲלֵמָא בְּגִלְלָהּ.

וּבְגִין דְּהֵאֵי מְלֶאכְאָא אֲזִיל קָמָה לְנְטָרָא לָהּ,
מַה כְּתִיב. וַיִּנְגַע יִי אֶת פְּרַעַה וְגו', עַל
דְּבַר שְׂרֵי וְדָאֵי, דְּהֵוֹת אֲמַרְתָּ לְמֶלֶאכְאָא מְחִי,
וְהוּא מְחִי. וְעַל דָּא לֹא דְחִיל אֲבָרְהָם מִנָּה
כְּלוּם, דְּהָא הִיא מִתְנַטְרָא. וּמַה דְּדְחִיל,
מִגְרַמִּיה דְּחִיל, דְּלֵא חָמָא עֲמִיה נְטוּרָא הָכִי.
תָּא חֲזִי, עֲשֵׂר זְמַנִּין פְּקִידַת שְׂרָה לְמֶלֶאכְאָא,
לְמַחָאָה לְפָרַעַה. וּבְעֲשֵׂר מִכְתָּשִׁין אֲלֵקִי.
סִימְנָא עֲבַדַּת שְׂרָה לְבִנְהָא בְּתַרְאָה בְּמִצְרַיִם.
רְבִי אֲבָא פְתַח, (מִיכָה 1) כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם

לא יִחְסֹר.
ואֲבָרְהֶם הָיָה הוֹלֵף בְּשִׁבְלֵהּ
לְאַכֵּל הַשָּׁלַל מִשָּׂאָר הָעַמִּים,
וְסָמִיךְ עַל זְכוּתָהּ שְׁלֵא יוּכְלוּ
לְהַעֲנִישׁוּ וְלַצַּחֵק בַּה. וּמִשׁוּם כַּךְ
לֹא נִתֵּן דְּבַר לֹמַר אַחְתֵּי הִיא,
וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂרָאָה מְלֶאכְאָא אֶחָד
הוֹלֵף לְפָנֶיהָ, וְאָמַר לְאַבְרָהָם: אֵל
תִּפְחַד עֲלֵיהָ, הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
שָׁלַח אוֹתִי לְהוֹצִיא לּוֹ אֶת מְמוֹן
שָׂאָר הָעַמִּים וְלִשְׁמַר אוֹתָהּ
מִהַכֵּל. וְאִזּוּ לֹא פְחַד עַל אֲשֶׁתּוֹ,
אֲלֵא עֲלֵיו, שְׁלֵא רָאָה עִמּוֹ מְלֶאכְאָא,
אֲלֵא עֲמָה. אָמַר, הָרִי הִיא
שְׂמוּרָה, וְאִנִּי לֹא שְׂמוּרָה. וּמִשׁוּם
כַּךְ אָמַר, אֲמַרִי נָא אַחְתֵּי אֶתְּ וְגו'.
יִיטֵב לִי? ! יִיטִיבוּ לִי הִיָּה צְרִיךְ
לְהִיוֹת, שְׁכַתּוּב וְהִיָּה כִּי יִרְאוּ
אוֹתְךָ הַמְצָרִים וְאָמְרוּ אֲשֶׁתּוֹ זֹאת,
וְעַל כֵּן יִיטִיבוּ לִי צְרִיךְ לְהִיוֹת!
אֲלֵא יִיטֵב לִי - זֶה שֶׁהוֹלֵף לְפָנֶיהָ.
יִיטֵב לִי הַקְדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם
הָיָה בְּמִמוֹן. וְחִיָּתָה נִפְשֵׁי בְּאוֹתוֹ
הָעוֹלָם בְּגִלְלָהּ, שְׁלֵא תִסְטֵי מִדְּרָךְ
הָאֵמֶת. שְׂאֵם אֲזַכָּה בְּגִלְלָהּ בְּמִמוֹן
בְּעוֹלָם הָיָה וְאֶת תִּסְטֵי בְּדְרָךְ, הָרִי
מִיתָה זְמִינָה בְּעוֹלָם הַהוּא, אֲלֵא
תִשְׁמַרִי, שְׁתַּחֲזִי נִפְשֵׁי בְּעוֹלָם
הַהוּא בְּגִלְלָהּ.

וּמִשׁוּם שֶׁהִמְלִיכָהּ הָהוּא הִלֵּף
לְפָנֶיהָ לְשְׁמַר אוֹתָהּ, מַה כְּתוּב?
וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה וְגו', עַל דְּבַר
שְׂרֵי, וְדָאֵי שֶׁהִיָּתָה אוֹמַרְתָּ
לְמֶלֶאכְאָא הַכֹּהֵן - וְהוּא מְכָה. וְעַל
כֵּן לֹא פְחַד אֲבָרְהָם עֲלֵיהָ כְּלוּם,
שֶׁהִרִי הִיא שְׂמוּרָה. וּמַה שֶׁפְּחַד
- עַל עֲצָמוֹ פְחַד, וְלֹא רָאָה עִמּוֹ
שְׂמִירָה כְּזוֹ.

בֵּא רָאָה, עֲשֵׂר פְּעַמִּים צוּתָהּ
שְׂרָה לְמֶלֶאכְאָא לְהַפּוֹת אֶת פְּרַעַה,
וּבְעֲשֵׂר מִכּוֹת לָקָה. סִימֵן עֲשֵׂתָה
שְׂרָה לְבִנְיָה אַחֲרֶיהָ בְּמִצְרַיִם.
רְבִי אֲבָא פְתַח, (מִיכָה 1) כִּימִי צִאתְךָ
מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת.